

1947–2022 |

75
let

ZUŠ

Sezimovo Ústí

Sezimovo Ústí

ZUŠ

Jihočeský kraj

Publikace vznikla za podpory měst:

Sezimovo Ústí

Planá nad Lužnicí

Vydala ZUŠ Sezimovo Ústí v roce 2022

Redakční práce: Richard Mlázovský

Použité fotomateriály: David Peltán, Tomáš Vichta a archiv ZUŠ Sezimovo Ústí

Ilustrace: žáci výtvarného oboru ZUŠ Sezimovo Ústí

Grafická příprava a tisk: RUDI, a.s.

Základní umělecká škola
Sezimovo Ústí

ŠKOLA

„Nejvýznamnějším uměním učitele je probouzet v žácích radost tvořit a poznávat.“

Albert Einstein

německo-americký fyzik
1879 – 1955

„Umění je jako slunce, které se taky nikomu nevtírá. Když zatáhnete záclony a zavřete okenice, tak vám slunce do bytu neleze, jenomže je to vaše chyba, pane, že chcete žít potmě.“

Jan Werich

český herec, dramatik
a spisovatel 1905 – 1980

„Jsou malíři, kteří dělají ze slunce žlutou skvrnu, ale jsou jiní, kteří díky svému umění a moudrosti dělají ze žluté barvy slunce.“

Pablo Picasso

španělský malíř, sochař, grafik,
keramik a scénograf 1881 – 1973

„Kdo chce pochopit hudbu, nepotřebuje ani tak sluch, jako srdce.“

Jiří Mahen

český básník, novinář
a dramaturg 1882 – 1939

slovo **ŘEDITELE**

Vážení přátelé, rodiče a žáci,

od doby, kdy jsme připravovali poslední publikaci k sedmdesátému výročí školy, uběhlo již pět let a při čtení svého textu z té doby jsem zjistil, že si nadále stojím za každým tehdy napsaným slovem. Zejména část o umění, uměleckých činnostech a „pevných bodech“ dnes myslím platí ještě víc než tehdy. Máme za sebou zkušenost spojenou s nakažlivou nemocí a opatřeními s ní souvisejícími, a zdá se, že se budeme muset naučit více přemýšlet o věcech, které jsme dlouhá léta brali jako naprostou samozřejmost, ale o jejichž nesamozřejmosti nám mnohdy vyprávěli naši prarodiče...

Tak tedy – držte v ruce publikaci, která si klade za cíl ve stručnosti shrnout pětasedmdesátiletou historii uměleckého školství v Sezimově Ústí a představit naši školu tak, jak vypadá dnes. Snad nejdůležitější novinkou uplynulých pěti let je, že se nám podařilo otevřít nový, literárně-dramatický obor a naše škola se tím stala jedinou v okrese Tábor, která nabízí vzdělání ve všech čtyřech uměleckých oborech – hudebním, výtvarném, tanečním a literárně-dramatickém.

Výuka v naší škole má mnoho podob a tváří a zahrnuje velké množství nejrůznějších aktivit, což je jistě dáno už samotnou podstatou uměleckého školství.

Definic pojmu umění existuje samozřejmě celá řada. Pro naše potřeby je ale myslím nejužitečnější formulace, že v širokém smyslu slova jde o „užitečnou estetickou dovednost, kterou neovládá každý, které je třeba se naučit a k jejímuž zvládnutí je zapotřebí určitého nadání“ /cs.wikipedia/.

V předchozím textu se tedy objevila slova jako dovednost, tvoření, vnímání, představivost, estetická hodnota nebo zážitek a sdílení. Na první pohled by se mohlo zdát, že význam těchto pojmů není v dnešní době přeplněné technikou, umožňující bezpracný konzum čehokoliv, tak veliký. Myslím, že opak je pravdou. **Právě v dnešní době je nesmírně důležité předávat mladé generaci určité „pevné body“, základní pravidla dlouhodobé společné práce,** způsoby objevování krásy v hudebních, výtvarných, literárních, dramatických či tanečních dílech. Jsme školou a plníme tedy v tomto smyslu určitou společenskou objednávku, která vyplývá z náplně naší činnosti. **Naším cílem není pouze výchova aktivních umělců či budoucích profesionálů, ale také chceme umožnit co největšímu počtu mladých lidí osobně si vyzkoušet, co vlastně umělecká tvorba obnáší.** Že hudba, výtvarné, dramatické či taneční umění nevzniká kdesi ve virtuální realitě, ale že vše musí být podloženo talentem a velkou dávkou pracovitosti. I kdyby si naši žáci ze studia u nás neodnesli nic jiného než umění rozpoznat estetickou hodnotu od kýče a schopnost ocenit hodnotný umělecký výkon, nebylo by to málo. **Doufám, že se nám to daří. Systém Základních uměleckých škol České republiky je v celosvětovém měřítku ojedinělý.** Řečeno slovy zakladatelky projektu ZUŠ Open, mezzosopranistky Magdaleny Kožené, „Základní umělecké školy tvoří kořeny naší kulturnosti, naší lásky k umění. Ve světovém měřítku jsou zcela unikátním vzdělávacím systémem, který je třeba hýčkat, rozvíjet a podporovat.“ Co tedy říci závěrem? **Hýčkejme, rozvíjejme a podporujme naši školu ze všech sil, tak jako to dělali naši předchůdci, aby se v plné síle dočkala ještě mnoha dalších výročí a aby k tisícům jejich absolventů přibývali další, kteří budou na svá „zušková“ léta vzpomínat s láskou.**

Ing. Richard Mlázovský, DiS.

město Sezimovo Ústí

Sezimovo Ústí, moderní město s bohatou historií na soutoku Lužnice a Kozského potoka, se dělí na dvě části. První se rozprostírá na místě bývalého středověkého města, druhá byla založena v rámci výstavby Baťových závodů, dnes Kovosvitu MAS, a. s. Město má okolo 7300 obyvatel a spolu s Tábořem a Planou nad Lužnicí vytváří aglomeraci s téměř 46 tisíci obyvatel.

Jsou zde tři základní, tři mateřské, jedna střední a jedna základní umělecká škola,

několik sportovních areálů (fotbal, tenis, házená), kino, letní kino, kulturní dům s divadelním sálem, stálým loutkovým divadlem a galerií, dále pak například hvězdárna a koupací biotop.

Mezi oblíbené turistické cíle patří národní kulturní památka Kozí hrádek či areál vládních vil s hrobkou Dr. E. Beneše. V okolí města se nachází řada přírodních památek jako je Luna, Luční rybník či přírodní park Turovecké lesy.

Založení města

Sezimovo Ústí bylo od svého počátku spojeno s Vítkovci. Podle pověstí bylo město založeno Sezimou, nemanželským synem Vítky z Prčice. Historie však podává méně barvitý příběh. Podle první písemné zmínky o Sezimově Ústí můžeme předpokládat, že už před polovinou 13. století zde bylo založeno město. V roce 1250 získávají totiž místní dominikáni z generální kapituly svého řádu souhlas s vysvěcením kostela sv. Dominika

a roku 1262 na ně pamatuje ve své závěti Vok z Rožmberka.

Ve městě lze předpokládat rovněž městský palác pánů z Ústí, kam v dubnu roku 1414 zve Anna z Mochova, vdova po Janu St. z Ústí, Jana Husa. Jeho nedlouhý pobyt rezonuje s radikálními náladami v okolí i v Ústí, které v roce 1420 vyvrcholil vypálením města a odchodem stoupenců na nedaleké Hradiště, později Tábor.

Historie města

Město na své znovuzkříšení čekalo dlouho. Úsilím ředitele tábořské hlavní školy Antonína Svatoše zde byla roku 1828 založena nová obec, jíž zůstalo označení Starý Tábor až do roku 1920, kdy se vrátilo ke středověkému názvu.

Z nejdůležitějších událostí v průběhu 19. století jmenujme alespoň založení školy v roce 1832 nebo vysvěcení nového kostela Povýšení svatého Kříže roku 1841. Významnou osobností ústeckých dějin byl v první polovině 20. století amatérský archeolog, řídicí učitel a starosta Josef Švehla. Ve třicátých letech si ve městě postavil vilu ministr zahraničí Edward Beneš. Přítomnost pozdějšího preziden-

ta si vyžádala výstavbu nové silnice, zřízení poštovního úřadu nebo zavedení kanalizace. Rychlý rozmach obce nastal v roce 1939, byla zahájena strojírenská výroba v nové hale Moravských akciových strojiren (MAS), vznikla tak druhá část Sezimova Ústí, dodnes lidově zvaná Baťov či Kovosvit.

Vzácným propojením obydli a okolní přírody se vyznačuje vila ministra a předsedy československé vlády Zdeňka Fierlingera, která vznikla na základě návrhu politikova bratra Otokara v letech 1930 až 1931. Architekt se při projektování nechal inspirovat stylem venkovských domů svého významného předchůdce Jana Kotěry.

slovo starosty Sezimova Ústí

Základní uměleckou školu v Sezimově Ústí považuji za nedílnou a nezastupitelnou součást kulturního a společenského života v našem městě. Možná to zní jako fráze, ale s počtem žáků, kteří školou za 75 let jejího působení prošli, to byla a je opravdu významná instituce. Jak už to bývá, v tom množství byli žáci více i méně nadaní, aktivní, kteří umění věnovali a věnují spoustu osobního času, i ti pohodlnější. Jsem přesvědčen, že učení se hře na hudební nástroje, zpěvu, tanci či divadlu každého člověka, byť mladého, obohacuje a že má pro jeho život velkou přidanou hodnotu. Příznám, že osobně jsem nepatřil k těm pilí obdařeným žákům tehdy ještě „lidušky“, ale rád na ty necelé čtyři roky vzpomínám. Přeji všem současným a budoucím žákům, aby jim škola umožnila se stále rozvíjet a aby měli ze svých zlepšujících se uměleckých počínů radost. Všem pedagogům ZUŠ v Sezimově Ústí, kteří na sebe převzali úkol vést mládež ke krásnu, k umění a k rozvoji jejich múzických vloh, bych chtěl za jejich činnost jménem svým i města Sezimovo Ústí poděkovat a popřát jim i nadále dostatek energie, trpělivosti i uspokojení z výsledků jejich práce a štěstí při hledání malých talentů.

Mgr. Ing. Martin Doležal

město **Planá nad Lužnicí**

Z dávné historie po současnost Planá nad Lužnicí

O Plané nad Lužnicí nalezneme nejstarší dochovaný písemný záznam z rozhraní let 1288 a 1289. Prvními majiteli byla katolická církev a poté se vrchnost, která vlastnila Planou, velice často měnila. V blízkosti ležící Sezimovo Ústí a husitský Tábor se ve vlastnictví Plané několikrát vystřídal. Z nejznámějších šlechtických rodů v Plané lze jmenovat Rožmberky, Šternberky, Lobkowicze a především poslední šlechtický rod v Plané Harrachy. Na ty si ještě řada starších obyvatel města pamatuje a v dobrém vzpomíná. Po nich zůstal v Plané zámek, který je v současné době v soukromých rukách, a především zámecký park a více než kilometr dlouhá lipová alej. Obojí se podařilo současnému vedení města v předchozích letech revitalizovat a město tak získalo krásné přírodní prostředí nejen pro své obyvatele, ale také pro návštěvníky.

Z novodobé historie města je znám především pobyt tehdejšího prezidenta T. G. Masaryka, který zde strávil ve vile pana Portíka dovolenou. Tato vila patří vedle dalších staveb k místům, která si návštěvníci přijíždí rádi prohlédnout. Planou nad Lužnicí si v minulém století oblíbila celá řada umělců, kteří rádi přijížděli do města na břehu Lužnice, obklopené krásnou přírodou. Herci Rudolf Hrušínský, Karel Heřmánek, Josef Kemr, režisér Karel Lamač nebo další umělci různých žánrů jako Adolf Heyduk, Julius Zeyer, Franz Kafka nebo Václav Čtvrtek a další, ti všichni si Planou zamilovali a do Plané se velice rádi a často vraceli. Planá nad Lužnicí, přes svůj věk 730 roků, nenabízí návštěvníkům mnoho historických budov. Mezi

ně patří několik prvorepublikových vil, barokní selská stavení, fara a kostel. Ten je zasvěcený patronu české země knížeti Václavovi. Na jeho počest se konají každoročně koncem září největší městské slavnosti. Krojovaný průvod v čele se svatým Václavem přichází a přijíždí na plánský „ostrov“, kde je vítán svatováclavským chorálem. Vedle historického jarmarku probíhá na několika jevištích bohatý kulturní program. Svatováclavské slavnosti trvají v Plané nad Lužnicí několik dní, během nichž si najdou svůj program snad všichni. Sportovní soutěže, hudební večer pro mladé, svatováclavská slavnostní mše a závěrečný koncert v kostele svatého Václava, patrona celých slavností, lemují hlavní den slavností.

Vedle bohaté kulturní nabídky v průběhu celého roku nabízí Planá nad Lužnicí všem domácím i přespolním především krásnou přírodu nejen podél řeky Lužnice, ale také u celé řady rybníků a v okolních lesích. Rybolov, houbaření a nebo jen tak procházení se kouzelnou přírodou dodávají lidem sílu a zlepšují náladu v dnešním uspěchaném světě. Zkuste si proto také i vy najít ve svém zaplněném kalendáři kratší nebo delší čas a přijďte k nám do Plané nad Lužnicí. Do města, o němž říká v závěru krátkého filmu o Plané nad Lužnicí herec Rudolf Hrušínský: „Planá nad Lužnicí je město, ve kterém stojí za to žít a nebo ho alespoň navštívit.“ Prezidenta Masaryka už zde nepotkáte, ale pokud si správně vyberete termín návštěvy, může vás z konečného pozdravit kníže Václav.

slovo starosty Plané nad Lužnicí

Nemohu hodnotit pětasedmdesátiletou historii ZUS Sezimovo Ústí, protože můj věk a doba působení v Plané nad Lužnicí takto dlouhé historii ještě neodpovídají. Nebylo by to objektivní.

Mohu si ale dovolit zhodnotit minimálně posledních patnáct let, to je dobu mého výkonu funkce starosty v Plané nad Lužnicí.

Těžko někdo spočítá vystoupení hudebních kolektivů, souborů či jednotlivců sezimoustecké „zušky“ na kulturních a společenských akcích v Plané nad Lužnicí. Těžko někdo spočítá výtvarná díla mladých malířů, která byla vystavena na pravidelných výstavách v obřadní síni v Plané nad Lužnicí. A už vůbec nikdo nespočítá návštěvníky výstav, koncertů a představení, na nichž vystupovali nebo vystavovali především mladí umělci.

Mluvit o oboustranně výhodné spolupráci mezi naším městem a ZUS Sezimovo Ústí není rozhodně jenom o bezobsahovém mluvení. Spolupráce spočívá na straně Plané nad Lužnicí v bezplatném poskytování prostor pro výuku v plánské základní škole, v poskytování prostor pro koncertní vystoupení a výstavy a rovněž v pravidelném každoročním finančním přispívání na činnost ZUS. Na druhé straně mladí i starší umělci ZUS předvádějí své umění nejen na koncertech, které ZUS v Plané nad Lužnicí pořádá, ale také na vernisážích, městských slavnostech, plesech apod.

Chtěl bych touto cestou současnému i minulému vedení, učitelům a žákům Základní umělecké školy v Sezimově Ústí poděkovat za všechny ty krásné zážitky, kterými obohatili kulturní dění v našem městě, a zároveň jim popřát pokračování v elánu a nasazení, s jakým se umění a jeho šíření věnují. Zcela na závěr mohu slíbit, že s podporou výchovy mladých umělců ze strany našeho města mohou počítat i nadále.

Ing. Jiří Šimánek

Historie

V roce 1946 byl založen Městský hudební ústav. V prvním roce trvání školy se ještě moc neučilo. Ředitel podniku SVIT (dnešní KOVOSVIT MAS, a.s.) Ing. Kaňák, Antonín Koželuh a Ing. Zámostný, zaměstnanci téhož závodu, se snažili získat pro školu místnosti a vybavení. Hudební nástroje pocházely vesměs z Fondu národní obnovy.

Škola začala pracovat až v roce 1947, kdy na místo ředitele byl jmenován Viktor Kristián. S osobností tohoto ředitele se pojí největší rozmach hudebního dění v Sezimově Ústí. Na jeho přímý popud vznikl velký symfonický orchestr Dělnická filharmonie pracujících SVIT. Tento soubor měl 40 – 45 členů – amatérů. Skládal se převážně ze zaměstnanců závodu, učitelů hudební školy a z hudebních nadšenců z Tábora a Plané nad Lužnicí.

Viktor Kristián byl velkým přínosem i pro hudební školu. Ta se začala rozšiřovat, počet žáků vzrůstal. Vyučovalo se hře na klavír, housle, violoncello a dechové nástroje. Děti měly možnost zpívat v pěveckém sboru, který vedl pan ředitel. Z novin TEP SVOBODNÉ PRÁCE ze dne 20. července 1948 je zřejmé, že škola již dobře pracovala: **„Stav žáků městské hudební školy v Sezimově Ústí je 70 žáků. Touha Baťovců, aby jejich děti měly příležitost k hudebnímu vzdělání, je naplněna.“**

V roce 1950 odešel Viktor Kristián ze Sezimova Ústí. Rozpadla se též Dělnická filharmonie a hudební úroveň města se značně snížila. Na místo ředitele školy byl jmenován Leopold Janů, který však působil ve škole pouze jediný rok. Ze zápisu školní komise národního

Ilustrace z kroniky školy.

výboru vyplývá, že škola prožívala krizi: „Do 15. 9. 1951 se snažili zahájit vyučování. Hudební škola nevyvíjí žádnou činnost.“

28. 9. 1951 nastoupil na místo ředitele Bohuslav Lokvenc. Vyučování bylo tehdy zahájeno až 1. 10. 1951. **Za působení Bohuslava Lokvence vzrostl počet žáků školy a vytvořil se malý, ale stálý učitelský sbor. V roce 1958/1959 měla škola již 131 žáků. Ke dni 21. 9. 1962 205 žáků, z toho v nově vytvořeném výtvarném oddělení 17 žáků.** Ředitel Lokvenc byl výborný organizátor, za jeho působení vznikly dva žákovské orchestry – dechový a smyčcový. Dechový orchestr začal stavět již začátkem roku 1951 učitel dechových nástrojů Rudolf Čermák. Byl prvním orchestrem tohoto typu v kraji a vůbec jeden z prvních v republice. Smyčcový orchestr vedl Bohuslav Lokvenc.

Od roku 1962 byla škola přejmenována na lidovou školu umění (LŠU).

1. 9. 1966 se stal ředitelem LŠU Rudolf Hřebík. Za jeho poměrně krátkého působení se škola dále rozšiřovala. **V roce 1966/1967 měla škola 230 žáků. V tomto školním roce také k hudebnímu a výtvarnému oboru přibyl obor taneční,** jehož vedoucí se stala Irena Zámstná. Od měsíce března do srpna roku 1969 stál v čele školy zástupce ředitele Rudolf Čermák, zastupoval těžce nemocného Rudolfa Hřebíka, který zemřel v červnu 1969.

1. 9. 1969 byl jmenován novým ředitelem školy Josef Staněk, který setrval ve funkci celých 23 let, do roku 1992.

V roce 1992 odešel Josef Staněk do důchodu a na jeho místo byl 1. 7. 1992 na základě konkurzního řízení jmenován Mgr. Josef Janda. Stejně jako předchozí ředitel i Josef Janda strávil ve funkci 23 let.

1. 8. 2015 byl jmenován ředitelem školy na základě konkurzu Ing. Richard Mlázovský, DiS.

Dechový orchestr z roku 1958

Žákovský symfonický orchestr

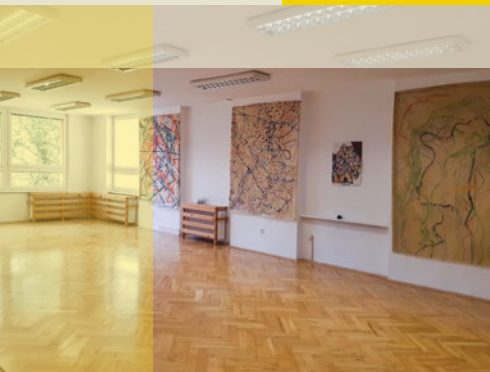

Žestový soubor

Rudolf Čermák a žák Josef Janda

Současnost naší školy

Současná kapitola v historii školy se začala odvíjet v roce 2007, kdy se škola po šedesáti letech své existence přestěhovala, za velkého přispění tehdejšího ředitele Josefa Jandy, do vlastních prostor v budově bývalé mateřské školy v Nerudově ulici 648. Plný provoz v nové budově však byl zahájen až v roce 2009, kdy byla dokončena druhá fáze rekonstrukce včetně nového tanečního sálu.

Naše škola nabízí žákům všestranné umělecké vzdělání v hudebním, výtvarném, tanečním a nově i literárně-dramatickém oboru. V současné době se v naší ZUŠ vzdělává více než 520 žáků, kteří mají to štěstí, že mohou navštěvovat všechny nabízené obory pod jednou střechou. Přesto naši pedagogové také dojíždějí za svými žáky do Plané nad Lužnicí, kde výuka probíhá ve dvou pronajatých učebnách v budově základní školy.

Většina z absolventů ZUŠ bude mít uměleckou činnost jako svého koníčka, ale u mnohých z nich ovlivní i jejich budoucí profesní dráhu. Každoročně školu opouštějí žáci, kteří dále pokračují ve studiu na středních, případně na vysokých uměleckých školách.

Za velmi důležitou považujeme prezentaci školy na veřejnosti. Žáci samozřejmě vystupují na školních koncertech v zrekonstruovaném sále školy, účastní se soutěží, pořádají výstavy a taneční a divadelní představení. Stále však přibývá akcí, kde se prolíná a doplňuje činnost všech oborů. Tento trend mezioborové spolupráce považuje naše škola za velmi důležitý prvek, protože příprava a realizace společných projektů zvyšují efektivitu vyučovacího procesu, motivují žáky a podporují spolupráci všech – žáků i učitelů. Krásným příkladem tohoto

propojení je představení Kytice, ve kterém žáci dramatického oboru zpracovali do divadelní podoby čtyři balady Karla Jaromíra Erbena ve spolupráci s výtvarným a hudebním oborem.

Naše škola spolupracuje s řadou kulturních institucí, ale také s organizacemi, které se sta-

rají o zdravotně znevýhodněné spoluobčany. Ideálem pro naši školu je situace, kdy ZUŠ opouští absolvent, který nemusí mít sbírku diplomů z různých soutěží, ale odnáší si s sebou do života vřelý vztah k umění a ve chvíli, kdy už není žákem základní umělecké školy, nepřestává hrát, zpívat, tančit či malovat.

Distanční výuka

V jarních měsících roku 2020 celý svět zasáhla virová pandemie známá jako Covid-19. V důsledku nařízených opatření, byl, mimo jiné, zakázán vstup žáků a učitelů do škol a všichni byli postaveni před otázku, jak se s nastalou situací vypořádat. Nikdo netušil, jak dlouho budou nařízená opatření platit. Velmi brzo však bylo jasné, že nepůjde o dny nebo týdny, ale spíše o měsíce a bylo nutné se s nastalou situací rychle vyrovnat a vytvořit systém, jak žákům zajistit výuku i v takto mimořádné situaci. Jsem přesvědčen, že se to naší škole podařilo velmi dobře. Všichni učitelé hudebního oboru rychle navázali kontakt s žáky a s pomocí svých domácích zařízení zahájili on-line výuku. V nehudbních oborech byla situace složitější, avšak všem se podařilo vytvořit systém, který zajistil, aby žáci zůstali se školou v kontaktu. Učitelky výtvarného oboru zpracovaly na webu školy stránky, kam pravidelně vkládaly materiály k probírané látce a zveřejňovaly fotografie žáky vytvořených prací. V dramatickém oboru probíhala výuka on-line a podařilo se vytvořit řadu skečů a scének, které byly zveřejňované na youtube kanálu školy. Nejobtížnější asi byla situace v tanečním oboru. Výuka tance bez potřebných prostor je velký oříšek, přesto vzniklo několik stříhových dokumentů, kde žáci tančili na zvo-

lenou hudbu v domácích prostorech, nebo pokud to počasí dovolilo, venku v přírodě.

Vyvrcholením období distanční výuky, které s krátkými přestávkami trvalo od března 2020 do května 2021, byl on-line Koncert pro Světlušku 2021 z tábořského Divadla Oskara Nedbala. S velkou pomocí pracovníků divadla vznikl ojedinělý on-line koncert. Program byl složený ze stříhových záznamů skladeb našich souborů a orchestrů vytvořených ve školním studiu ze sólových nahrávek partů nahraných žáky doma. Záznamy byly proloženy on-line sólovými vystoupeními žáků hudebního oboru přímo z pódia divadla za dodržení všech protiepidemických opatření.

Naši učitelé dokázali, že když je vůle se s nepředvídatelnou situací vyrovnat, dá se vše zvládnout. Pevně však věříme, že se podobná situace nebude opakovat.

HUDEBNÍ OBOR

Když jdete kolem ZUŠ, zpomalíte krok, protože vás zastavují tóny, které slyšíte z oken budovy. Některé tóny jsou ještě nasmělé, váhavé. Z jiného okna odvážné, připravené na cestu, na cestu svízelnou, namáhavou, ale také radostnou a plnou očekávání. Napadne vás jistě, zdali tu nehraje první tóny budoucí muzikant, který naučí své okolí milovat hudbu, který dokáže, že bez hudby by bylo na světě smutno. Hudební obor je samozřejmě tím nejstarším a nejnavštěvovanějším oborem naší školy. V současné době naše ZUŠ zaměstnává v hudebním oboru více než 30 kvalifikovaných učitelů, kteří vyučují hru na následující nástroje: klavír, elektronické klávesové nástroje, akordeon, housle, violu, violoncello, klasickou a elektrickou kytaru, baskytaru, zobcovou a příčnou flétnu, klarinet, saxofon, trubku, lesní roh a lesnici, pozoun, baskřídlouku, tubu, bicí nástroje. Dále je vyučován i sólový a sborový zpěv.

Od září 2012 probíhá výuka v ZUŠ podle školních vzdělávacích programů (ŠVP). ŠVP je vytvořen s přihlédnutím k zájmům žáků

a k současným trendům a směrům v umění, avšak zároveň obsahuje nepodkročitelné minimum, které musí každý žák splnit.

Jednotlivá studijní zaměření jsou rozvržena tak, aby se žákům dostalo nejenom vzdělání v individuální hře na sólový nástroj či zpěv, ale i v kolektivní hře v souboru či sborovém zpěvu a také v hudební teorii. Studium jednotlivých oborů je rozčleněno na přípravné studium, I. a II. stupeň. Velmi důležitou součástí studia v hudebním oboru je teoretická výuka – hudební nauka, která je rozdělena do čtyř ročníků, a po jejím absolvování mohou žáci pokračovat v teoretickém studiu v tzv. hudebním semináři. Žáci, kteří již zvládají elementární základy hry na nástroj, se zapojují do týmové práce v komorní nebo souborové hře. Své umění mohou uplatnit v mnoha hudebních projektech – od společného muzicírování se spolužákem až po zapojení do větších hudebních souborů.

Samozřejmou součástí studia je prezentace žáků hudebního oboru na veřejnosti. Kromě pravidelného pořádání žákovských ve-

čerů v sále školy naši žáci vystupují na koncertech, vernisážích či jiných kulturních akcích ve městě a okolí. Úspěšně se také každoročně zúčastňují soutěží pořádaných MŠMT. V roce 2022 tři žáci postoupili až do celostátního kola, kde získali druhá místa, a bubenický pochodový soubor získal v konkurenci dvaceti souborů z celé republiky místo první.

Velmi důležitá je pro naši ZUŠ také spolupráce s okolními mateřskými a základními školami, pro které pořádáme každoročně několik výchovných koncertů, jejichž smyslem je děti pro hudbu nadchnout a ukázat jim všechny její možnosti. Nevšední zážitek poslechnout si umělecké výkony pedagogů naší školy nabízí každoroční koncert učitelů, konaný od roku 2016 v kostele Povýšení sv. Kříže v Sezimově Ústí. Nadšené reakce

návštěvníků těchto koncertů jsou důkazem toho, že naši učitelé jsou nejen schopní pedagogové, ale i zdatní hudebníci.

Současné soubory školy

- dechový orchestr mladších žáků
Big Boss Band
- jazzový Bigband
- rocková kapela Music Stars
- smyčcový orchestr
- pěvecký sbor Fénix
- folklórní soubor Ráček
- houslový soubor
- akordeonový soubor
- trubačský soubor Iesnic Liščata
- bubenický pochodový soubor
Drumline Cadets
- kytarový soubor
- soubory zobcových fléten
- žesťový soubor

Koncert pro Světlušku

„Když jsem v srpnu roku 2015 nastoupil na místo ředitele Základní umělecké školy v Sezimově Ústí, řekl jsem si, že nastala ta správná chvíle pro to, abych realizoval myšlenku, kterou už nějakou dobu nosím v hlavě. Totiž spojit prezentaci žáků zušky s podporou lidí, kteří se ve svém životě potýkají s nějakým hendikepem, a alespoň finančním příspěvkem jim pomoci se s nelehkým údělem vyrovnat. To, že volba padla na ty, kterým bylo odepřeno vidět svět kolem sebe, má v podstatě tři důvody. Zaprvé se sám od narození s lehkou vadou zraku potýkám, zadruhé si myslím, že na Tábořsku se žádný charitativní koncert na podporu nevidomých nepořádá, a zatřetí, že jsem vždycky obdivoval pana Ladislava „Láďu“ Dohnala, jak se mu podařilo i bez zraku prožít plný život, a navíc rozdávat jiným energii a životní optimismus.“

Ing. Richard Mlázovský, DiS.

O Světlušce

Světluška je dlouhodobý projekt Nadačního fondu Českého rozhlasu založený na solidaritě a dobré vůli lidí, kteří se rozhodli darovat nevidomým trochu světla. Pomáhá dětem a dospělým s těžkým zrakovým postižením.

Je oporou pro ty, které nelehký životní osud postavil před každodenní výzvu: znovu a znovu se učit životu ve tmě – bez pomoci jednoho z nejdůležitějších lidských smyslů. Světluška nám svítí již od roku 2003.

ZUS Sezimovo Ústí pořádá již sedm let v tábořském Divadle Oskara Nedbala Koncert pro Světlušku – charitativní akci ve prospěch nevidomých a slabozrakých pro nadaci Českého rozhlasu Světluška. Spojení s touto

nadací je více než symbolické, protože mezi lidmi s poruchou zraku je velké množství nadaných muzikantů a je to právě hudba, která jim umožňuje prožít plný a bohatý život. Program koncertů tvoří tradičně vystoupení žáků hudebního oboru naší školy a v roce 2022 se poprvé do dobročinné akce zapojili i žáci výtvarného oboru výtěžkem z prodeje svých výtvarných prací.

Záštitu nad koncerty pravidelně přijímá starosta Sezimova Ústí Martin Doležal a držitel Ceny Olgy Havlové Ladislav Dohnal.

Přáním do budoucna je, aby tento projekt, který se stal pro naši školu tradicí, nadále přinášel radost všem zúčastněným.

Žákovský dechový orchestr

Z kroniky školy:

Dětský dechový orchestr vznikl v roce 1951 a byl prvním orchestrem tohoto druhu v kraji a jeden z prvních v republice. Vedoucím se stal učitel dechových nástrojů Rudolf Čermák. V roce 1971 získal žákovský dechový orchestr v krajském kole soutěže LŠU v Českém Krumlově první místo. V ústředním kole v Ostravě pak místo čtvrté a čestné uznání.

Jak již bylo řečeno, zakladatelem a dlouholetým vedoucím žákovského dechového orchestru byl pan Rudolf Čermák. Po něm v roce 1984 převzal vedení souboru jeho žák, absolvent vojenské hudební školy, Josef Janda, který dechový orchestr vedl i v letech 1988–1992, kdy byl zástupcem ředitele v táborské LŠU, a i po roce 1992, kdy se stal ředitelem naší školy. Po Josefu Jandovi v letech 1998–2010 vedli orchestr Jiří Chlumecký a Oldřich Hlíňák. Současná historie orchestru se začala odvíjet

ve školním roce 2015/2016 s příchodem nového ředitele Richarda Mlázovského.

V současnosti ve škole působí orchestry dva – **Jazzový Bigband** vedený Richardem Mlázovským, který má v repertoáru převážně jazzové standardy, ale nechybí ani skladby současné, například Jazz Police Gordona Goodwina nebo zpívané Sway, Feeling good či Girl from Ipanema.

Big Boss Band je třicetičlenný orchestr mladších žáků dechového oddělení, který pracuje pod vedením hráče na klarinet a saxofon Petra Randlíka ve spolupráci s klavíristou Jakubem Řeřichou a jejich repertoár tvoří hlavně úpravy známých filmových a muzikálových melodii.

Společně pak orchestry vystupují pod názvem **Sezimácký zušband**.

Music Stars ZUŠ Sezimovo Ústí

Projekt Music Stars ZUŠ Sezimovo Ústí má své počátky ve školním roce 2008/2009 a u jeho zrodu stála jeho současná vedoucí Ivana Zelenková. Na začátku šlo pouze o nápad uspořádat koncert složený z populárních melodií různých žánrů. Původně to měl být koncert pouze klavírní, ale proč nepřidat elektrickou kytaru, tu housle, tu bicí, tu něco nezaspívat a třeba i nezatančit? A nad tím vším by mohla být videoprojekce. A tak se 12. 5. 2009 nasoukalo do našeho sálu skoro 100 lidí a historicky první Music Stars mohly začít. Dvouhodinový koncert měl úžasnou atmosféru. Přes všechny nedokonalosti, technické problémy a trému začínajících Stars při refrénu závěrečného songu Hey Jude zpívali všichni.

V současnosti jsou Music Stars projektem, který má v naší škole své stálé místo. Kromě koncertů, které pořádáme pro školy a každoročně na jaře pro veřejnost, jsou často sou-

částí mnoha dalších akcí pořádaných v našem regionu, například charitativní koncerty pro Centrum Kaňka a mnoho dalších. Přestože se sestava Music Stars samozřejmě neustále obměňuje, vzniklá přátelství (a někdy i lásky) pokračují, i když mladí muzikanti naši školu opustí. Bývalí členové se pak stávají vítanými posilami řady kapel, například Napříč, Cihelna a další, nebo zakládají své vlastní projekty, jako je kapela Seskupení za účelem.

Pěvecký sbor Fénix

Pokusy o založení pěveckého sboru v naší škole měla dlouhou historii, bohužel bez valného úspěchu. Až současný projekt založený klavíristou, sbormistrem a skladatelem Josefem Čechtickým se symbolickým názvem Fénix již pracuje pátým rokem a k radosti nás všech se utěšeně rozrůstá o nové členy. Sbor má

za sebou řadu vystoupení, v covidové době, která společnému zpívání vůbec nepřála, vytvořil několik „distančních“ nahrávek, pořádal vícedenní soustředění a v letošním roce se dokonce zúčastnil provedení mše Antona Brucknera v katedrále svatého Víta na Pražském hradě.

Smyčkový orchestr

Smyčkový orchestr v současné podobě ve škole vznikl ve školním roce 2017/2018 na popud ředitele školy spojením houslového a violoncellového souboru. Vedení orchestru se ujala violoncellistka Marcela Malinová ve spolupráci s houslistkou Helenou Pokuťovou. Samostatné smyčcové soubory mají

ve škole dlouhou historii, ale téměř vždy to byly soubory sestavené v rámci jedné třídy. V současnosti má orchestr více než dvacet členů, v repertoáru má jak skladby klasické, tak úpravy populárních melodií a pravidelně vystupuje na všech větších školních koncertech.

Folklórní soubor Ráček

Folklórní soubor Ráček vznikl v červnu v roce 1991 z žáků ze třídy houslistky Heleny Hýnové. Původní soubor byl složený z dětí od 6 do 8 let, hrál a zpíval staré lidové písničky v těch nejprostších úpravách. Činnost souboru byla velice pestrá. Ráček vystupoval na mnoha koncertech, festivalech, vernisážích, výchovných koncertech a dalších akcích.

V roce 2003 vzniklo první CD s názvem „Když jsem k Vám chodíval“, v roce 2005 druhé – vánoční, které dostalo titul „Na koledu jsme přišli k Vám“. Za třicet let činnosti souborem prošlo více než padesát členů a současně obsazení je již čtvrtou „generací“ muzikantů, které bude lidová písnička provázet celý život.

V letošním roce 2022 soubor reprezentoval naši školu a Planou nad Lužnicí na jízdě králů v moravském Hluku.

Houslový soubor

Houslový soubor má v ZUŠ Sezimovo Ústí dlouholetou tradici a vždy patřil k výuce v houslových třídách. V posledních dvaceti letech vede soubor Helena Pokutová-Hýnová. Současný soubor má kolem deseti členů a je prvním místem, kde se začínající houslisté setkávají s kolektivní hrou. V repertoáru mají jak jednoduché úpravy klasických skladeb, ale i populárních melodií.

Akordeonový soubor

Akordeon patří v naší škole k oblíbeným nástrojům a žáci akordeonové třídy Dany Mužíkové se zapojují do hry v souboru od samých začátků. Velký akordeonový soubor starších žáků tvoří kolem deseti členů a v repertoáru mají nejrůznější úpravy známých melodií, ale i původní skladby pro akordeonový soubor.

Soubor mysliveckých trubačů

V roce 2003 se v ZUŠ Sezimovo Ústí ve třídě lesních rohů paní učitelky Šárky Kvičinské sešla skupinka dětí s velkým zájmem o myslivost. Tito žáci projevili přání naučit se hrát myslivecké signály na lovecké rohy – lesnice. Škola tedy zakoupila první nástroje – lesnice in B a děti se je rychle naučily ovládat. Následovala první vystoupení, mimo jiné i při zahájení plesu Okresního mysliveckého spolku v Táboře a po něm řada dalších.

Od roku 2012 se souborem nejmladších trubačů s názvem Liščata pracovala jedna z prvních členek souboru trubačů a nynější učitelka lesního rohu Eva Kubínová (Mlázovská). Společně se děti i soubor dospělých trubačů účastní řady významných akcí, mimo jiné i každoroční česko-slovenské soutěže mysliveckých trubačů. Od roku 2020, od kdy Eva Kubínová plní své mateřské povinnosti, vede

soubor její žačka a studentka pražské AMU Eliška Zelenková.

Za uplynulých 19 let prošlo souborem více než 50 trubačů, z nichž drtivá většina byla a nebo stále je žáky ZUŠ Sezimovo Ústí. Absolventi studijního oboru lesní roh tak naši školu prakticky neopouštějí, ale díky hraní v souboru s ní zůstávají v trvalém kontaktu.

Bubenický soubor Drumline Cadets

Soubor žáků hrajících na takzvané pochodové bicí nástroje založil učitel Petr Baláš v roce 2018 a velmi brzy se soubor stal pravidelným účastníkem všech větších školních akcí a nejen jich. Soubor je zván i k účinkování na řadě

akcí a koncertech pořádaných v okolních městech. Největším úspěchem souboru bylo, v konkurenci dvaceti souborů z celé republiky, 1. místo v celostátním kole soutěže žáků ZUŠ ve východočeských Holicích.

Kytarový soubor

Kytarový soubor je relativně mladým souborem složeným z hráčů na klasickou kytaru, která se pod vedením kvalifikovaných učitelů v naší škole vyučuje teprve od roku 2015. Přesto soubor vedený Michalem Novákem pravidelně vystupuje na školních koncertech a vernisážích.

Flétnové soubory

Soubory zobcových fléten všech ladění jsou tradiční součástí vystoupení žáků ze tříd Hany Boháčové a Marie Pekové. Pravidelně vystupují na koncertech školy pro seniory, vernisá-

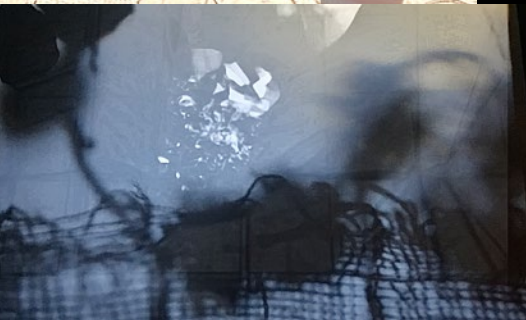
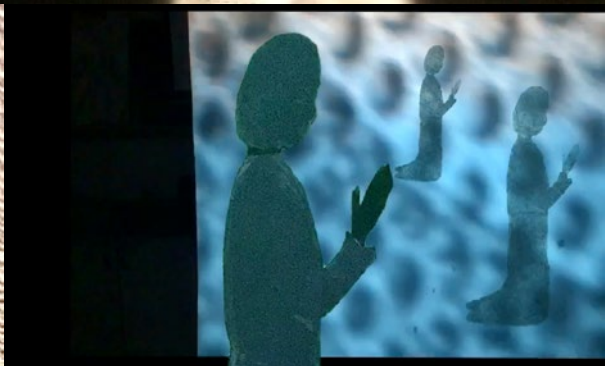
žích a výročních školních koncertech. Také se zapojují do mezioborových projektů, jako byl například Oskar, jeho koalové a zloděj ve spolupráci s výtvarným oborem.

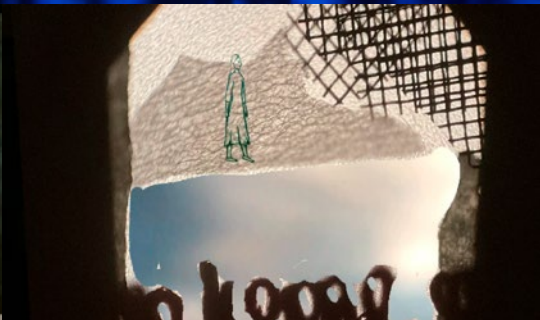
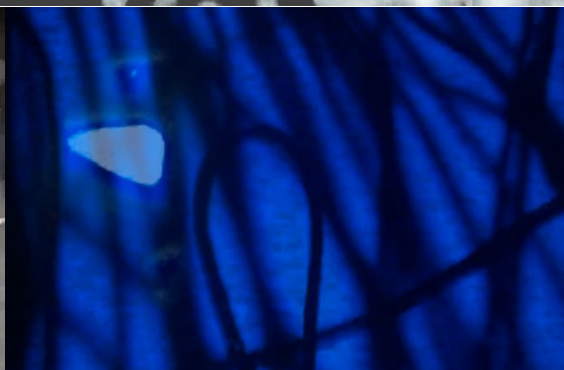

Žestový soubor

Výuka hry na žestové nástroje má v ZUŠ Sezimovo Ústí dlouhou tradici. Hráči na tyto nástroje tvoří důležitou součást školních orchestrů. V nejrůznějších obsazeních se s úspěchem účastní soutěží a vystoupení nejen na školních koncertech. V roce 2019 získalo trumpetové trio s klavírem a duo lesních rohů 2. místo v celostátním kole soutěže ZUŠ v Liberci. Žestové kvarteto Josefa Jandy získalo ve stejné soutěži 1. místo v krajském kole.

75
let
ZUŠ
Sezimovo Ústí

VÝTVARNÝ OBOR

Umění dívat se a umění divit se. Chuť aktivně utvářet svět kolem sebe. Citlivost ke smyslovým podnětům. Reflexe vlastních emocí, ale i odvaha dopouštět se chyb...

Tomu všemu se mohou naučit děti ve výtvarném oboru naší ZUŠ. Postupně si osvojují základní techniky malby, kresby, grafiky, prostorové tvorby a keramiky i animace, experimentují i s netradičními technikami a materiály. **U mladších žáků se zaměřujeme na rozvíjení výtvarné fantazie**, na podporování odvahy při budování výtvarného díla a na schopnost svěbytného sebevyjádření.

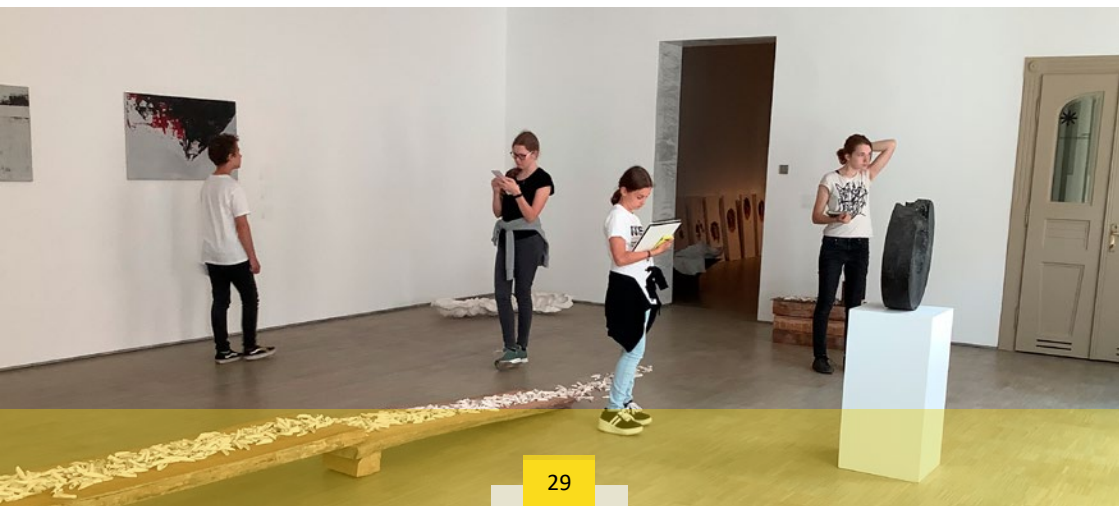
Ve středním školním věku, kdy dítě začíná být schopno kritické sebereflexe svého výtvarného projevu, se ke slovu dostává téma výtvarného studia skutečnosti. **Je to čas pro zvládnutí základů jednotlivých technik** a vědomé používání obrazotvorných elementů v tvorbě, poznávání jejich vlastností a vztahů. **Ti nejstarší žáci už samostatně vyhledávají vlastní témata**, volí vhodné techniky a experimentují s nimi. V případě zájmu připravujeme systematicky žáky na talentové zkoušky na střední nebo vysoké školy s výtvarným zaměřením.

Inspirací pro výtvarnou tvorbu je nepřeberně. Často čerpáme z dějin umění, od nejstarších až po současné kapitoly.

Někdy se obracíme do mikrosvěta, který nás obklopuje svými, našim očím nepřístupnými, záhadami, nebo hledáme náměty v různých prožitcích bezprostředního okolí dětí či v různých známých i méně známých příbězích. **Snažíme se dívat se kolem sebe pozornými očima i otevřeným srdcem**, objevovat skrytá tajemství všedních věcí, domýšlet souvislosti našeho globalizovaného světa. Jindy naopak zkoumáme možnosti některé výtvarné techniky nebo stavbu různých obrazů bez primární vazby na obsah.

Často pracujeme ve výtvarných řadách, kdy různé výtvarné činnosti po delší dobu propojuje jedno téma, které postupně rozvíjíme a promyšlíme z různých stran. Jednotlivé hodiny na sebe navazují, společně hledáme nové možnosti daného tématu, další lekce pak často vychází z nápadů a možností, které jsme objevili při minulé hodině. **V posledních letech si volíme celoroční téma**, na kterém pracují všechny skupiny. Umožňuje nám to těžit nápady do větší hloubky, vzájemně svou práci obohacovat a rozvíjet.

V roce 2020 jsme začaly tématem Zahrada, které pak vyústilo v počátek úprav školní zahrady tak, aby poskytovala větší možnosti k pobytu, venkovní výuce i ke koncertům pod stromy. **Téma roku 2021 Vynálezy bylo přerušeno distanční výukou.**

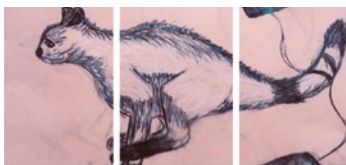

Omlouvá se všem
uživatelům
COCA-COLA vodu:

Kvůli technické poruše bude
na 48 hodin omezena
dodávka COLY z 20 na 12
hodin denně. Děkujeme za
pochopení.

Kde se skrývá Kočkozila

Ze zoo utekla divoká
Francouzská kočka.
Naposledy byla spatřena s
ještěrkou v puse poblíž
radioaktivního odpadu.
Byla spatřena s ohnivou
pochodní v ruce jako
monstrum s kočičí hlavou
s tělem ještěrky plechní
ruce měla kočičí, nohy
ještěrky ocas vypadal jako
myši (ale nebyl), bylo to
něco horšího! toto zvíře je
také nazýváno
KOCKOŽILA. Někteří lidé ji
pro její francouzský původ
spojují s požárem
katedrály Notre-Dame.
Kde udeří příště,

Ač jsme se snažili objevit a využít nové možnosti domácích ateliérů, virtuálních návštěv galerií i on-line setkání s umělci, potvrdila se nám pravda, že **v ateliéru ve škole pracujeme sice individuálně, ale navzájem se ovlivňujeme**, inspirujeme, konfrontujeme své práce, podporujeme se ve svém úsilí – a **právě to nám v distanční výuce chybělo nejvíc**. Pravidelnou součástí výuky ve škole je i skupinová práce, kdy se děti učí spoluprací. Kromě aktivního vnášení vlastních nápadů je třeba umět respektovat nápady ostatních a pochopit svůj vklad jako součást společného díla.

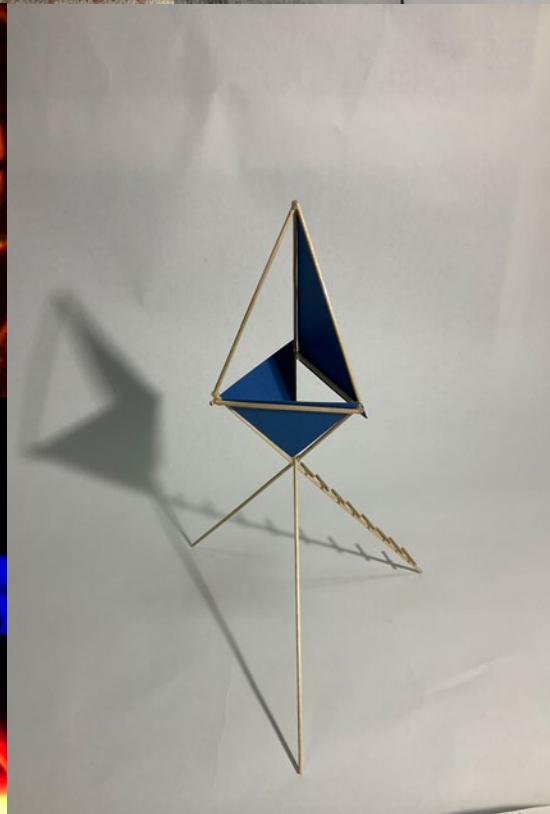
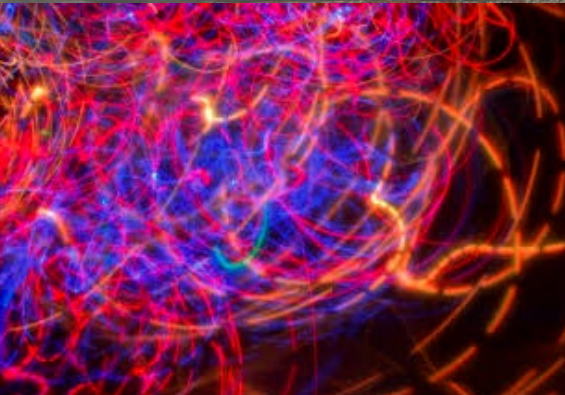
Rozvíjíme i mezioborovou spolupráci. Animované kulisy pro představení Radši neber za kliku se nakonec uplatnily jen v podobě videa, protože jinak se mnohokrát odložené představení v době distanční výuky nemohlo uskutečnit. **Animovaným publikem jsme podpořili on-line Koncert pro Světlušku v roce 2021** v Divadle **Oskara Nedbala**. Tentýž koncert v roce 2022 jsme už mohli podpořit naživo, a to benefičním prodejem grafik. A další představení LDO se rovněž dočkalo výtvarného doprovodu naživo na jevišti. **K představení Kytice jsme připravili kulisy, rekvizity, projekce i barevné stínohry.**

Výuka výtvarného oboru probíhá v blocích třech vyučovacích hodin jednou týdně v plně vybavené učebně přímo v budově naší ZUŠ. Ke grafickým technikám přibyl vedle linorytu a suché jehly ještě sítotisk, v keramické dílně pracujeme nejčastěji s hlínou a sádrou, zkoušíme i sekát do ytongu.

Ne všichni absolventi výtvarného oboru ZUŠ se vydají na profesionální uměleckou dráhu, ale pro každé dítě má cenu jeho období kreslení a malování, protože rozvíjí mnoho stránek své osobnosti a může být objevením krásy, která je trvalým zdrojem radosti. **Naší snahou je působit na každého žáka tak, aby dovedl vnímat, cítit a pozorovat své okolí a své pocity uměl výtvarně vyjádřit.**

Mgr. Alžběta Horynová a Mgr. Eva Volfová
učitelky výtvarného oddělení

TANEČNÍ OBOR

Taneční obor má v Základní umělecké škole Sezimovo Ústí dlouholetou tradici. Jako samostatný obor úspěšně funguje na naší škole od roku 1967. Až do roku 1979 vedla malé tanečnice paní Irena Zámotná, po které převzala výuku její žákyně, paní Drahomíra Štěrbová, která předávala lásku k tanci svým svěřencům až do roku 2019. **Od roku 2009 využívá taneční oddělení nově vybudovaný taneční sál,** ve kterém nechybí tradiční zrcadlové stěny s tyčemi ani multimediální technika. Důležitou součástí výuky je hudební doprovod, v ideálním případě klavírní korepetice.

V roce 2020 převzala taneční obor lektorka tance Markéta Švecová, která zde zúročuje svoje bohaté zkušenosti z tanečního studia Coda. Po dvou letech covidové stagnace kolektiv opět nabírá na síle a rozvíjí se.

Náš obor klade důraz na základy tanečních technik (balet, limon, jazz, horton), rozsah a základ pro gymnastiku. Nedílnou součástí lekcí je stavba choreografií. Ty pak prezentujeme nejen na našich autorských představeních, ale také v rámci jiných projektů základní umělecké školy a na soutěžích.

Snažíme se dětem vštípit správné držení těla, zafixovat zdravé pohybové návyky, rozvíjet hudební vnímání (především rytmus), zlepšit prostorovou orientaci a zpevnit svalstvo. Prezentace choreografií má podnítit zdravou sebevědomí, naučit, jak prožít svou roli a předat divákům emoci.

K tomu, aby si tanečník osvojil všechny tyto činnosti, je zapotřebí dlouholetá poctivá práce, pravidelná účast na trénincích, aktivní přístup, pokora a kapka ctížádosti.

Markéta Švecová
učitelka tanečního oboru

DUŠE

„Můžeš být dokonalý tanečník, ale umělec z tebe nikdy nebude, pokud budeš tančit bez duše.“

neznámý autor

POKORA

„Nesnažím se tančit lépe než ostatní. Snažím se tančit lépe než já sám.“

Michail Baryšnikov

SDÍLENÍ

„Tanec je všudypřítomný. I v nejsubtilnějších gestech, která jsou často výmluvnější než slova. Je dobré si uvědomit, že bohatý jazyk jako čeština má asi osm tisíc slov, ale lidský pohyb včetně gestikulace nemá hranic.“

Jiří Kylián

EMOCE

„Tanec skončil, potlesk utichl, ale radost a dobrý pocit v tobě zůstanou navždy.“

W. M. Tory

HUDBA

„Tanec dělá hudbu viditelnou.“

George Balanchine

PÍLE

„Někteří lidé si myslí, že dobrým tanečníkem se musíte narodit, ale všichni dobří tanečníci, které znám, se museli učit a tvrdě trénovat.“

Fred Astaire

LITERÁRNĚ- -DRAMATICKÝ OBOR

*„Divadlo je hra“
„Každý si rád hraje“
„Pojďme si hrát společně a kultivujme tu hru“*

Literárně-dramatický obor je oborem komplexním. Obsahuje spojení výrazových prostředků různých druhů umění – literatury, hudby, výtvarného umění a herectví. **Základ výuky tvoří přednesové, slovesné a hudební prvky a základy pohybových dovedností. Hlavním obsahem studia je tvořivá činnost,** která kultivuje a rozvíjí u žáků obrazotvornost, podporuje sociální citění, empatii, upevňuje vztahy ve skupině a učí žáky odpovědnosti k ní.

Výuka v literárně-dramatickém oboru není jenom příprava zaměřená ke studiu směřujícímu k profesionálnímu uplatnění v tomto oboru, ale i k přípravě ke studiu na střední a vysoké pedagogické školy, právnické, žurnalistické a filosofické fakulty, **ale především je přípravou pro uplatnění v osobním životě každého žáka** a studenta studujícího tento obor. **Posiluje zdravé sebevědomí** každého jednotlivce, rozvíjí schopnost spolupráce, komunikace a důvěry ve skupině.

Těžištěm naší práce jsou dramatické hry a tvorba divadelních představení. Při ní je kladen důraz na zájmy a zkušenosti dětí. Improvizací přes krátké herecké etudy až k vytváření větších tvarů. Naší **snahou je tvořit s dětmi inscenace, které vzniknou z jejich kreativity,** nadšení a chuti sdělovat divákovi to, co je zajímavá.

U mladších dětí jsou stěžejní různé improvizací a dramatické hry, zpracování krátkých básniček a z nich pak tvorba krátkých pásem. Pokud je skupina připravena, tak se během školního roku nazkouší menší inscenační celky – pohádky nebo příběhy podle knižních

předloh, které jsou hrány před dětským i rodičovským publikem, aby si děti zvykly a zažily pocit „stát na scéně“, spoléhat se na kamaráda, tvořit dohromady tým, kde každý má stejnou důležitost nehladě na velikost role.

U starších dětí je už kladen důraz na tvorbu rolí, charakterů, přemýšlení o nich a aktivní vytváření své vlastní postavy. Inscenujeme větší celky na základě literárních předloh či společných autorských textů.

Divadelní tvorba je zábavná, inspirující a rozvíjející. A potřebuje odvahu, sebevědomí i pokoru.

Mojí snahou je naslouchat dětem, směřovat jejich vlastní kreativitu a sdílet s nimi krásu a svobodu divadelní práce.

MgA. Jana Hubka Vanýsková

Vzpomínky

Ondřej Vrabec

Tak „paďouské“ lidušce je už pětasedmdesát... Mám přitom pocit, že jsem svůj sloupek k jejím sedmdesátinám psal včera. Inu, čas opravdu nezastaví a zdá se, že navíc pádí stále rychleji. Tahle babička se ale do penze zjevně nechystá. Zraje totiž jenom do krásy, jak se mohu přesvědčit vždy, když se mi po delší době podaří se podívat domů, do „Sezimáku“. U mě tak leda přibývá funkcí, vrásek, povinností a ubývá sil i naivních ideálů. Poprvé v životě jsem šéfdirigentem, v České filharmonii už mi začali letenky rezervovat do pozdějších spojů, kde létají ti starší a zasloužilí, co by totiž nedokázali na spoj vstát ve čtyři ráno, a studenty teď trápím už jen na vysokoškolském stupni. Jak stárnu, nějak mi každý další úspěch připadá stále více samozřejmý a obyčejný, mé ego se už obvykle ani nerozehřeje. Zato vzpomínky na dětský čas jsou stále sentimentálnější a ty co se týkají hudebních začátků, jsou ty obzvláště milé. Stále více si uvědomuji, že mé umělecké základy byly položeny právě zde a že jim byla poskytnuta vskutku neobyčejná podpora i svoboda. Dostal jsem zde doslova klíč k hudbě – totiž ten, kterým jsem ztichlou školu zamykal dlouho poté, co všichni učitelé odešli domů. Bez něj bych nikdy nebyl tím, čím jsem dnes. Liduško, (dnešní „žuško“) přeju Ti vše nej a moc Ti děkuji!

Ondřej Vrabec, šéfdirigent Karlovarského symfonického orchestru, sólohornista České filharmonie a pedagog Akademie múzických umění v Praze

Jana Švadlenková

Ráda bych se přidala ke gratulantům a popřála naší zušce do dalších let mnoho úspěchů, talentovaných žáků a radost z hudby. Na mé hudební začátky v této škole vzpomínám velice ráda. Prošla jsem klavírní třídou paní učitelky Marie Dohnalové, třídou lesních rohů pod vedením Šárky Kvičinské, za bicíma mě učil pan učitel Jirka Mach a v orchestru s námi měl trpělivost pan učitel Josef Janda. Dnes se hudbou živím a všem těmto učitelům jsem vděčná za skvělou průpravu! Občas jsem se sice nad klaviaturou na hodinách zapotila, ale naučila jsem se detailní práci. Zábavná cvičení pro kvalitní nátlak, která jsem v zušce pilovala, používám nyní při učení zase já. A zážitky z akcí s orchestrem od bubnu či činelů mě při vzpomínkách rozveselí dodnes.

Nedávno jsem se vrátila do nové, větší budovy zušky jako členka poroty. Měla jsem obrovskou radost, kolik šikovných dětí se hudbě věnuje. Největším potěšením pro mě ale bylo vidět znovu pedagogy, kteří si mě pamatují ještě jako malou holku, vypadají pořád stejně (zatímco já stárnu) a stále tvoří v hudebce tu správnou hudební auru a úžasně prostředí. Všem přeji, ať jim elán i zdraví vydrží a děkuji jim ze srdce, že pro mě byli a budou úžasnou hudební rodinou!

Jana Švadlenková (Řeřichová), první hornistka Symfonického orchestru Českého rozhlasu, pedagog Pražské konzervatoře a Akademie múzických umění

Josef Janda

Do zdejší školy, tehdejší lidové školy umění, jsem nastoupil jako žák 2. třídy ve školním roce 1959/1960. Začal jsem hru na housle u tehdejšího ředitele Bohuslava Lokvence, který dojížděl na svém mopedu do Plané nad Lužnicí vyučovat hru na všechny hudební nástroje, s nimiž se mohli žáci v LŠU setkat. Výuka probíhala v budově tehdejší ZDŠ.

V roce 1962 jsem housle vyměnil za královský nástroj – trombon. Když ředitel Lokvec v roce 1966 zemřel, začal jsem dojíždět do Sezimova Ústí k panu učiteli Rudolfu Čermákovi, který mě připravil k přijímacím zkouškám do Vojenské hudební školy v Roudnici nad Labem. Po jejím absolvování v roce 1971 jsem působil jako orchestrální hráč u Posádkové hudby Tábor a od roku 1976 u Ústřední hudby ČSLA v Praze.

Po dokončení studií na pedagogické fakultě jsem v roce 1984 nastoupil do naší školy jako učitel. Tehdy měla škola v hudebním oboru 147 a v tanečním 92 žáků. V roce 1992, po odchodu Josefa Staňka do důchodu, jsem byl na základě konkurzního řízení jmenován ředitelem já a ve funkci jsem setrval dlouhých dvacet tři let... Jako žák, učitel, ředitel a v současné době školník však mám se školou co do činění více než 40 let a to je v pětasedmdesátileté historii školy víc než polovina doby její existence!

Do budoucnosti přeji škole schopné ředitele, učitele, THP pracovníky, výborné podmínky pro výuku, dostatek financí, méně administrativy a byrokracie, vstřícné nadřízené v Českých Budějovicích, dobré ministry školství v Praze, spolupracující rodiče a hlavně hodně nadaných žáků, aby po celém světě šířili slávu naší školy.

Josef Janda, žák, učitel a ředitel v. v.

Václav Rejlek

Začátky si vybavuji přesně. Bylo mi tak pět šest let, hrál jsem si s autičky doma u balkónu a maminka se mě za zády zeptala, zda bych také nechtěl hrát na nějaký hudební nástroj. Na moment jsem se zamyslel. „Tak třeba na klavír!“ „Ale Vašíku, vždyť víš, že klavír se sem už nevejde.“ „A na co hraje brácha?“ „Na housle.“ „Tak třeba na housle!“

Pod mimořádně trpělivým vedením Heleny Hýnové jsem dobře zvládl nejen hru na tento nástroj, ale s velkou zálibou jsem celé dětství až do dospělosti vystupoval s jejím folklórním souborem Ráček.

Procestovali jsme kus vlasti, viděli koncertní pódia ze zákulisí, dělali lidem radost. Hrával jsem s kvartety i orchestry, soutěžil za mistrného doprovodu pana učitele Petra Drátovského.

Základy ze „zušky“ mě provázejí nadále, jelikož nutkání se nějak realizovat mě neopustilo. Zpíval jsem v metalových kapelách, chodil do oper, na koncerty. Hudba mi poskytla neobyčejně širokou perspektivu, ze které mohu nahlížet na život. Za to vše vděčím této přátelské škole, mým kamarádům a kolegům, a zejména mé učitelce, Heleně Hýnové.

Rád bych se tam vrátil, ale na řadě jsou jiní. Já mohu pouze děkovat a s láskou vzpomínat. Umění, kterému jsem se zde naučil, se nedá měřit penězi. A víte vy co? Možná se dá měřit láskou. Například naposledy mi housle pomohly se zasnoubením...

Václav Rejlek, lékař

Karel Řeřicha

Už jako každé malé dítě jsem rád poznával nové věci, ve třech letech mi táta dal do ruky foukací harmoniku, ukázal mi jak na to a učili jsme se spolu jednoduché známé písničky, které jsme si zpívali se sestrami při cestách v autě k babičce do Jinína u Strakoníc. Čas běžel a přišlo na Lidovou školu umění v Sezimově Ústí, kterou již moje sestry navštěvovaly. Začali jsme s bratrem u pana učitele Lokvence na housle. Brácha to celkem dával, ale já prostě nic moc. Ředitel Josef Staněk mě dovedl k panu učiteli Čermákovi, ten se na mě podíval a řekl, potřeboval bych hornu do orchestru! A už jsem nesl kotrmelec domů. Na další hodině ale říká, no, víš, jdou ti hezky ty vysoké tóny! Líp ti bude sedět trumpetu! Na tu jsem se těšil, měl jsem i jednu starou od strejdy z Cehnic doma. A tak jsem začal na trumpetu. K tomu souběžně klavír a nauka. Večírky, koncerty, soutěže. V celostátní soutěži LŠU ve hře na trubku jsem se probojoval po vítězství v krajském kole až do ústředního kola.

Brzy jsem na trumpetu začal hrát s tanečním orchestrem TOKS pana Hofreitera a současně s bráchou na baskytaru v kapele Orion. Po půl roce v TOKSu jsem musel v polovině plesu zaskočit za baskytaristu a dohrát do konce akce, no a už jsem tam stál jako baskytarista. Potom následovala vojenská základní služba, narukoval jsem do Slaného a později do Vyškova k posádkové hudbě na trumpetu. Dva roky skvělého hraní, dva taneční orchestry... Po vojně jsem se vrátil do TOKSu a také jsem zaskakoval v různých kapelách na Táborsku a několik let v tábořském Swing Bandu. V současné době jsme se po letech sešli s kamarády z Orionu v kapelách Big Papa a Cover trio.

S manželkou Hankou máme dvě dospělé děti, oba absolventy sezimácké zušky a dnes profesionální hudebníky – Janu, dnes Švadlenkovou, pedagožku Pražské konzervatoře a AMU a vedoucí hornové sekce Symfonického orchestru Českého rozhlasu. Syn Honza, absolvent Pražské konzervatoře na trubku, je člen Pražského Bigbandu, orchestru Václava Hybše a učitel ZUŠ Praha – Stodůlky. Dnes už muzicírujeme i s vnoučaty, kvůli kterým jsem oprášil trubku, a žijeme tak muzikou celá velká rodina. A všechno to vlastně začalo v sezimácké zušce...

Karel Řeřicha, muzikant

Absolventi hudebního oboru, kteří pokračovali ve studiu na vyšších uměleckých školách

Martin Březina	<i>bicí</i>	Jan Mlázovský	<i>pozoun</i>
František Březovják	<i>violoncello</i>	Josef Novotný	<i>housle</i>
Hana Budařová	<i>klarinet</i>	Václav Pelouch	<i>housle</i>
Robert Buš	<i>pozoun</i>	Pavel Píha	<i>klarinet</i>
Jana Čechová	<i>klarinet</i>	Šárka Prášková	<i>lesní roh</i>
Jiří Dohnal	<i>tuba</i>	Lea Pražáková	<i>klavír</i>
Jitka Dohnalová	<i>flétna</i>	Lucie Pulkrabová	<i>pozoun</i>
Marie Doudová	<i>akordeon</i>	Vladka Radová	<i>zpěv</i>
Veronika Fördösová	<i>lesní roh</i>	Kristýna Ratajová	<i>lesní roh</i>
Helena Frouzová	<i>housle</i>	Tereza Ratajová	<i>lesní roh</i>
Anna Hájičková	<i>housle</i>	Jan Řeřicha	<i>trubka</i>
Jiří Havlík	<i>lesní roh</i>	Blanka Řeřichová	<i>flétna</i>
Iva Hlaváčková	<i>klarinet</i>	Jana Řeřichová	<i>lesní roh</i>
Marcela Hrbková	<i>violoncello</i>	Miluše Strmisková	<i>housle</i>
Anna Hýnová	<i>trubka</i>	Jaroslav Strnad	<i>hoboj</i>
Helena Hýnová	<i>housle</i>	Josef Svoboda	<i>violoncello</i>
Josef Janda	<i>pozoun</i>	Robert Šmíd	<i>trubka</i>
Ivana Klímová	<i>klavír</i>	Jana Táborská	<i>kytara</i>
Jiří Kolář	<i>tuba</i>	Zorka Tůmová	<i>flétna</i>
Jan Kolman	<i>lesní roh</i>	Jakub Valeš	<i>pozoun</i>
Petra Kratochvílová	<i>muzikál</i>	Bohdana Večerková	<i>violoncello</i>
Jana Kyselová	<i>violoncello</i>	Otakar Vojtíšek	<i>klarinet</i>
Marie Markvartová	<i>klarinet</i>	Ondřej Vrabec	<i>lesní roh</i>
Jana Mašková	<i>housle</i>	Eliška Zelenková	<i>lesní roh</i>
Václava Mašková	<i>kytara, zpěv</i>	Pavel Zikuška	<i>klarinet</i>
Jana Mejtová	<i>lesní roh</i>	Ludmila Zrzavecká	<i>lesní roh</i>
Eva Mlázovská	<i>lesní roh, klavír</i>	Antonín Ženišek	<i>tuba</i>

Ředitelé školy od jejího založení do současnosti:

Viktor Kristián	1947 – 1950
Leopold Janů	1950 – 1951
Bohuslav Lokvenc	1951 – 1966
Rudolf Hřebík	1966 – 1969
Josef Staněk	1969 – 1992
Josef Janda	1992 – 2015
Richard Mláčovský	2015 – dosud

Současní učitelé ZUŠ Sezimovo Ústí:

Petr Baláš	bicí nástroje
Hana Boháčová	klarinet, zobcová flétna, keyboard, klavír
Matěj Bok	kytara, elektrická kytara, bicí nástroje
Barbora Brabcová	klavír
Martin Březina	bicí nástroje
Josef Čechtický	klavír, keyboard, sborový zpěv
Alžběta Horynová	výtvarný obor
Jana Hubka Vanýšková	literárně- dramatický obor
Josef Janda	trombon, baskřídlovka, trubka
Barbora Klímová	klavír
Kateřina Klváčková	klavír, hudební nauka
Eva Kubínová	lesní roh, lovecký lesní roh, klavír (nyní na MD)
Daniela Lange	klavír
Kristýna Machová	kytara
Marcela Malinová	violoncello, kytara
Radek Martinec	zpěv

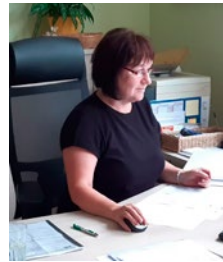
Richard Mlázovský	trubka, lesní roh
Dana Mužíková	akordeon
Michal Novák	kytara
Marie Peková	příčná flétna, zobcová flétna
Václav Pelouch	housle, basová kytara
Kamila Podhradská	zobcová flétna (nyní na MD)
Helena Pokutová	housle
Petr Randlík	zobcová flétna, klarinet, saxofon
Iva Randlíková	hudební nauka
Jakub Řeřicha	klavír, keyboard
Kateřina Sluková	zpěv
Josef Svoboda	violoncello
Markéta Švecová	taneční obor
Antonín Valerián	klarinet, saxofon, zobcová flétna
Yana Vashchuk	klavír
Eva Volfová	výtvarný obor
Eliška Zelenková	lesní roh, lovecký lesní roh

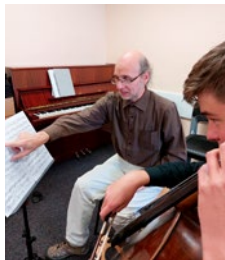
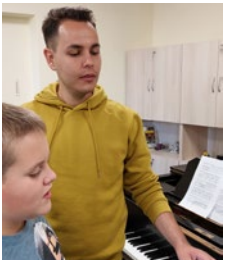
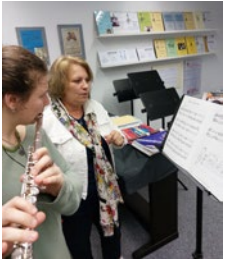
Sekretariát:

Ivana Zelenková	zástupce ředitele, klavír
Renáta Bártová	administrativní pracovnice

Provozní zaměstnanci:

Josef Janda	školník
Jana Spálenková	uklízečka

75 let ZUŠ Sezimovo Ústí

Základní umělecká škola Sezimovo Ústí

*Nerudova 648
391 02 Sezimovo Ústí
e-mail: kancelar@zussu.cz
www.zussu.cz
IČO: 705 202 32
tel.: 381 275 383*

POBOČKY:

Základní škola Planá nad Lužnicí

Ředitel školy:

Ing. Richard Mlázovský, DiS.

Zástupce ředitele:

Ivana Zelenková

